

כשנבקש על כבוד שמים נקבל הכל

ג' "כי מן הבאר ההוא ישקו העדרים והאבן גדלה על פי הבאר ונאספו שמה כל העדרים וגללו את האבן מעל פי הבאר והשקו את הצאן והשיבו את האבן על פי הבאר למקמה, ויאמר הן עוד היום גדול לא עת האסף המקנה השקו הצאן ולכו רעו": מבאר ר' חיים מוולוז'ין בשם הזה"ק את הפסוק באופן הבא:

ה"צאן" אלו ישראל, ה"באר" זו השכינה שממנה מגיע כל השפע. ה"אבן" זו הסטרא אחרא שמונעת מהשכינה להתגלות, "מן הבאר ישקו כל העדרים" – כשהשכינה מתגלית מגיע כל השפע, אבל "האבן גדולה על פי הבאר" – כח הסטרא אחרא גדול ומונע את התגלות השכינה, "ונאספו שמה כל העדרים" – עם ישראל בראש השנה מתאספים כולם לבקש על מלכות שמים וגילוי השכינה, "וגללו את האבן מעל פי הבאר" – על ידי תפילתם למען כבוד שמים הם יצליחו לבטל את הסט"א ותתגלה השכינה מ"הבאר". אבל "והשיבו את האבן על פי הבאר למקומה" – עם ישראל במקום לבקש על ביטול הסט"א הם מבקשים רק על פרנסה, "ויאמר הן עוד היום גדול" – הגלות עוד תהיה ארוכה מאד!!!, ולמה "כי לא עת האסף הצאן" – עם ישראל לא התאסף בראש השנה לבקש על מלכות שמים, אלא על צרכיהם האישיים... ולכן "השקו הצאן ולכו רעו", הקב"ה נותן להם פרנסה ושילכו לדרכם, והסטרא אחרא רח"ל עדיין מונעת מן השכינה להתגלות.

משל למלך שבנו בגיל צעיר מאד יצא לתרבות רעה והתחבר לחברים רעים וכל הפצרות המלך שייטיב דרכיו עלו בתוהו, הבן התרחק מבית המלכות עד שלא ידע אביו היכן הוא, לא רצה אביו לחפשו בכח כי חשש שבנו לא ירצה לחזור, שיער המלך כי כנראה שהוא מתגורר אצל איכר או בעל מלאכה שמוכן לתת לבנו אכסניה תמורת מלאכה, נדד המלך מעיר לעיר ומעיר לעירה ובכל מקום שהגיע צווה לשחרר את כל הפועלים לרגל הגעת המלך, כך קיווה לפגוש את בנו בין הבאים לקבל פניו, ויהי היום והגיע לעירה שבנו באמת היה שם, הוא התגורר אצל רפתן פלוני, המלך-האבא זיהה את בנו והבן לא זיהה את אביו... המתין הבן בתורו לגשת למלך לבקש את בקשתו האישית, כשהגיע תורו, כך הייתה בקשתו: אדוני המלך, אנא תבקש מהרפתן המעסיק שלי, שיוסיף לי עוד קצת קש במזרון **כדי שיהיה לי נוח**... תעשה לי טובה, תבקש את זה ממנו... זה דבר קטן!... המלך - שהכיר את בנו וזיהה אותו - כשהוא שמע את זה... הוא נפל על צווארו, חיבק אותו ונישק אותו ואמר לו: בני בני, יקירי מחמד, זה מה שאתה מבקש?!... **קצת קש?!...!** תבקש "אבאל'ה, אני רוצה לחזור הביתה"!!... אם תחזור הביתה לא יהיה חסר לך כלום, רק תבקש לחזור הביתה!... **ויהיה לך הכל**... אנחנו מבקשים על כבוד שמים, אם תהיה התגלות השכינה הרי יהיה הכל, לא יחסר כלום... במקום לבקש על פרנסה – על קצת קש... **נבקש על כבוד שמים; רבוננו של עולם, אבא, אנו רוצים לחזור אליך, אנחנו מבקשים לחזור הביתה!** וגם אם אנו מבקשים על פרנסה לפחות נבקש על פרנסה למען כבוד שמים - "למענך אלקים חיים".

ד' כתוב בחיי אדם וטוב יותר להתפלל תפילות ראש השנה בִּאֲבָרִים וְקוֹפִים וְכָלֵב כְּפֹהַּ וּבְכוּנָה רְצוּיָה, בקיצור שו"ע מוסיף גם בדמעות.

שנה אחת זכיתי להתפלל בישיבת מיר ברכפלד, והנה אני בתפילת מוסף ואני מרגיש את עצמי שאני מתפלל בצורה יבישה בלי שום התרגשות, וודאי לא בדמעות, פשוט אומר את המילים של התפילה בלי שום חיבור לעוצמות הנוראיות שאפשר לשאוב מן התפילה, וכמובן שזה כאב לי מאוד, **היתכן תפילת ראש השנה בלי שום טיפת רגש?!!** והנה בחסד ה' עלי לאחר התפילה אני רואה לידי את **המשגיח של הישיבה הגה"צ ר' ראובן הכהן שליט"א** ותינתי בכאב לפניו את הרגשתי על שכזו תפילה עלתה בידי... **ואמר לי** שיש פה טעות בהבנה, **והמשיל במשל**: שכשאמא נותנת לבנה פרוסת לחם לאכול והיא מורחת לו על זה ריבה, והוא אוכל ונהיה שבע, האם הוא נהיה שבע מהלחם או מהריבה? וודאי שהשביעה היא מהלחם ולא מהריבה, שהריבה היא רק לטעם טוב שיהיה בלחם, אבל וודאי שאם אין ריבה, היא נותנת לבנה רק לחם וודאי שהוא ג"כ יהיה שבע...

כך אותו דבר בתפילות הימים הנוראים ובכל השנה כשאתה אומר את המילים הקדושות של התפילות שתקנו חז"ל **אתה כבר נהיה שבע**, ואתה כבר פועל את כל מה שצריך לפעול, וודאי שאם יש לך התרגשות ודמעות בתפילה שזה כמו ריבה, אז זהו בונוס שהרווחת, אבל התפילה בעצמותה מה היא? זהו פשוט לומר את המילים בכוונה, **גם אם אתה לא מרגיש כלום!!!**... **ועוד הביא המשגיח שליט"א בשם המשגיח של ליקווד מרן הגה"צ ר' נתן וויכטפוגל זצוק"ל** שהיה שנה אחת ביום הכיפורים שלא הייתה לו שום התרגשות בתפילות, ורק בתפילת המנחה כשקיבל עליה של מפטיר יונה פתאום נפתח לו מעיין של דמעות והתרגשות, והיה אומר שאדם לא ידחוק עצמו בכוח לדמעות והתרגשות אלא יתפלל בנחת ומאיליו זה כבר יבוא אליו...

פרקי דרבי אליעזר פרק יא: - המקור שמלכות ה' תלויה בנו

ה' **"וגבל גוש עפרו של אדם הראשון** במקום טהור בטבור הארץ רקמו ותקנו, ורוח ונשמה לא היתה בו, מה עשה הקב"ה נפח ברוח נשמת פיו וזרק בו נשמה שנאמר "ויפח באפיו נשמת חיים", ועמד אדם על רגליו והיה מסתכל כלפי מעלה ומטה והיתה קומתו מסוף העולם ועד סופו שנאמר "אחור וקדם צרתני" אחור זה מערב וקדם זה מזרח, וראה את כל הבריות שברא הקב"ה, **התחיל משבח ומפאר ליוצרו** ואמר מה רבו מעשיך ה', עמד על רגליו והיה בתואר כדמות אלהים, ראו אותו כל הבריות ונתייראו מלפניו כסבורין שהוא בוראן ובאו כולם להשתחוות לפניו. **אמר להם אדם** באתם להשתחוות לי, **בואו אני ואתם ונלך ונלביש גאות ועזו ונמליך עלינו מי שבראנו**, שהרי אם אין עם ממליכים את המלך, הוא ממליך עצמו? ואם אין עם מקלסים את המלך, המלך מקלס את עצמו? **באותה שעה פתח אדם את פיו וענו כל הבריות אחרי והלבישו גאות ועזו והמליכו עליהן ליוצרו**, ואמרו ה' מלך גאות לבש", עכ"ל. < וכל זה היה בראש השנה, וככה כל שנה ושנה ביום הזה, זה הוא תפקידנו ללכת ולהלביש גאות ועזו למלך הכבוד שבראנו.

יערות דבש חלק ב, דרוש ה': - על המלכות המלך בזמן תקיעת שופר

ו' "אנו עושים תקנה בשופר כמ"ש ר' **סעדיה גאון** בטעמי על תקיעת שופר **שזה להמליך המלך לה'**, ודרך כשממליכים מלך שיתקעו בשופר כדכתיב ותקעתם בשופר "ואמרתם **יחי המלך שלמה**", ולכן תוקעים בשופר, **ועיקר הטעם בזה** שאנו ממליכים אז, ואומרים המלך הקדוש ומלך המשפט כי נודע כי מה שברא העולם הוא **מחמת תואר מלך** כי לולי העולם לא יתואר מלך, ואין מלך בלא עם ולקיום התואר הזה נבראו כל עולמות, ולכן נאמר מלכותך מלכות כל עולמים, **ועיקר המלוכה שלו בישראל** כי כל העכו"ם כאין נגדו וכתוהו נחשבו, ולכן אמרין ה' **אלוקי ישראל מלך** כי עיקר מלכותו הוא בישראל

ולכן אנו בימים אלו שאיזה שרים מאזי"ע ואפריק"ע קמים עלינו ומבקשים ח"ו לקעקע ביצתם וכולם מקטרגים להשבית ח"ו זכרם אנו אומרים **התואר הזה 'מלך' ואין מלך בלא עם**, ואיך אפשר לעשות ח"ו כלה בישראל, ולכן אמר הקב"ה המליכוננו עליכם ובה לא יהיה פתחון פה לקטרג כי **הם צורך עולם** ולכן אנו ממליכים בשופר **ומזכירים מלכויות**. **וזהו מאמר דוד** ואני נסכתי מלכי על ציון הר קדשי שאני תוקע בשופר להמליך מלך לה' בציון וא"כ **בזה בטלה רגשת הגוים** כי אין מלך בלא עם, ואמר אספרה אל חוק היינו ראש השנה שנאמר בו כי **חך לישראל הוא וכו'** שהקב"ה קבעו חוק לפקוד בו כל יצורי קדם

דהיינו שמבואר פה שכל הזכות של ישראל כנגד המקטרגים עלינו ח"ו, זהו עד כמה שאנו מקיימים את **תכליתו של הקב"ה עצמו** בבריאת עולמו, והיינו להיות **'מלך בעולמו'** וזהו על ידי המלכות **'למלך עלינו'** שהרי כל מלכותו תלויה בנו, שהרי אין מלך בלא עם, ועד כמה שאנו ממלאים את ייעודנו, אנו **'צורך לעולם'**, **'אנו הוא קיום העולם'** וממילא זה הוא ההגנה שלנו עלינו, וזה קורה על ידי שאנו **ממליכים אותו בהתרגשות** עלינו, בזה שאנו **תוקעים בשופר** שזו הייתה צורת ההמלכה שמובאת בנביא, וכן כשאנו אומרים לפנינו מלכויות במטרה להמליך אותו עלינו כמו שכתוב אמרו לפני מלכויות כדי **שתמליכוננו עליכם**, שלא כתוב בסתם אמרו לפני **'פסוקי מלכויות'**, אלא **'כדי שתמליכוננו עליכם'** שעל ידי האמירה יהיה פה ממש **'המלכות ה'** עלינו.